

Даниела Колева

Грешка

Зимата съвсем побесня – разшета се безжалостно студена, с натрапчиво бяла хубост по омърлушените улички в града. И пак заваля дребав снежец.

На Коледа, късно вечерта, една закъсняла двойка оставяше нетрайни дири в скрипящия сняг. Студът ги гонеше към влажната стаичка, в която живееха от есента. Милен стискаше под мишница родопско одеало, дар от тъща му за празника.

Силва прекъсна равномерното хрупане на стъпките им:

– Мило, колко ли е студено у нас?

– Затоплили сме се от бързането и с това одеало имаме повече шансове да не студуваме – отвърна Милен, като погали замръзналата ѝ буза. Бяха стигнали, той понечи да пхне ключа във входната врата, но тя се оказа отключена.

„Странно“ – помисли си той, – „старците от горните етажи педантично се ключат, уплашени от непрестанните кражби, а сега вратата зее. Сигурно е заради празника“ – и на свой ред остави отворено. Качиха деветте стъпала до площадката, на която две срещуположни врати разделяха надгаражните стаички за квартиранти.

Милен подаде одеалото на жена си:

– Ще мина през тоалетната преди да вляза.

Зловонният клозет, един за четири стаи, забутан в тясно и пълно с вехтории коридорче, съвсем към задния двор на блока, плашеше Силва. В тъмното, едва мъждукащата крушка, почерняла и облечена в паяжини, хвърляше зловещи отблясъци върху забравените боклуци наоколо. Нощем със страх минаваше през мрачния лабиринт от врати и теснотия до там и обратно.

Не можеха да си позволят по-нормална квартира, наемите не бяха по джоба им, а трябваше да издържат в тази воняща дупка поне до пролетта.

Силва отвори междинната врата и се запровира между складирани непотребни мебели към дъното на коридора, където беше тяхната стая. Отвори, влезе с обувки и побърза да включи печката, която и без това работеше само на един реотан. Вече беше свикнала са миризмата на влага и само любопитства докъде е стигнал мухълът, който необезпокояван пълзеше по стените.

Силва се ослуша. Неясни гласове и шум дохождаха от стълбището. Крайно време беше съпругът ѝ да се появи. Тя подаде глава в коридорчето, когато междинната врата се трясна в стената. Попада мазилка. За миг видя Милен и някакви мъже, които го дърпаха. Чу викове, видя

пистолети опрени на тила му. Вратата се върна от обратно от удара и скри ужасяващата гледка.

Силва премалая, нещо силно я ръгна в слабините. Обезумяла и невярваща на очите си хукна към стълбището. След секунда дръпна вратата и за малко не припадна, когато светлината зад гърба ѝ затвърди уплахата. Мъжете рязко се обърнаха. Докато се усети, единият заби пистолет в челото ѝ:

– Ти коя си? – изръмжа той.

Младата жена се вцепени. Само гледаше любимия си залепен за стената, вдигнатите му ръце и пистолета на тила му.

– Коя си ти, ма? – смразяващо ѝ напомниха въпроса.

– Жена съм му! – малко се покопити и кресна:

– Какво искате от него? Той нищо не е направил! – опита се да го защити тя.

– Я да млъкваш! – ревна заплашително единият и авторитетно размаха оръжие пред уплашеното ѝ лице.

Силва чак сега забеляза, че носят униформи с отличителни знаци. Бяха полицаи, а повече приличаха на наемни убийци, надъхани с омраза и подозрение към хората. Страхливите си непораснали душички съумяваха да потулят зад служебния наган. По-високото, русоляво ченге явно беше шефът на акцията. След като претърси Силва и разбра, че е безопасна, отпери гаден поглед към Милен. Сграбчи го за косата, заопъва назад, докато извивката на врата му стана болезнена и изляя в ухото му:

– Къде скри пистолета?

– Какъв пистолет? Нямам пистолет! – заоправдава се той.

– Обърни се бавно и не сваляй ръце – заповяда блюстителят на реда.

Милен се обърна, пак го изблъскаха до стената.

Вторият полицай – слаб, смугъл и дребничък, на половина на ръста на заподозрения, беше стъпил на пръсти и балансираше с патлака, забит в невинното слепоочие.

Шефът пребърка Милен и го стисна за гърлото:

Накъде беше тръгнал, защо се скри като ни видя?

– Бях в тоалетната, после в тъмното видях насочено оръжие и затова се скрих.

Ченгето не обърна внимание на обяснението. Веднага нареди на дребния.

– Проверете задния вход и двора! – последният се подчини.

Силва трепереше, долната ѝ челюст тракаше отчетливо и видимо.

– Дайте си паспортите! – отсече ядно той.

Милен понечи да бръкне във вътрешния джоб на дебелилото кожено яке, когато оня пак се усъмни и се нахвърли с патлака:

– Бавно с два пръста бръкни!

Силва му донесе своя. Дадоха му ги почти едновременно. Разгледа ги, ухили се самодоволно – подозрението най-сетне се удовлетвори:

– Хм, живеете тук незаконно, а?

Не му отговориха, Това, всъщност беше тяхното престъпление.

Дребничкият се върна:

– Чисто е – докладва той.

– Добре, да влизат с носилката. Качвам се с тях, ти пази тия.

Двама мъже в бели престилки изгледаха задържаните недружелюбно и последваха русия нагоре по етажите.

Силва едва устискваше сълзите си. Милен я гледаше тревожно, без да може да я утеши. Стояха така без представа за време, дребният ходеше нервно около тях. Тропот от обувки изпъди тишината. На горната площадка се появи носилка с млад, едър мъж, който стенеше. На пуловера, в областта на гърдите, имаше малко червено петно. До носилката се буташе момиче и повтаряше:

– Простреля ха го, простреляха го!

Русият попита ранения и момичето, като сочеше Милен:

– Този ли беше? Познавате ли го?

И двамата отрекоха, преди да тръгнат към линейката.

Ченгето се подразни, че не успя светкавично да намери престъпника, а така пасваха на случая тези нелегални квартиранти. За да си върне осигуреното му от закона служебно достойнство, се озъби на Милен:

– Ще те проверя и само да открия нещо в досието ти, ще те намеря!

Само с унижения и заплахи можеше да контролира ситуацията, от която героизмът отдавна си бе тръгнал.

– Понякога стават и грешки... – смотолев дребният преди да последва трагично нелепата процесия.

Пришпорено, разюздано и запенено унижението плющеше с камшици по уязвената Силва. Прислони се до рамото на мъжа си и тихичко заплака за него, за себе си, за всички по погрешка стъпкани хорица в този свят. Само уплахата не бързаше да си тръгне, мъкнеше се като дърта флорца през уморените ѝ сетива, докато накрая си намери място – легна между тях в студените завивки.

Милен се стараше да я успокои:

– Недей, мило, нищо фатално не е станало!

Тя мълчеше и плачеше. Помилва разрошената му коса, която така безжалостно скубаха полицаите, притисна се до унизеното любимо тяло и поиска да заспи.

– Моля те, не се тормози – беше последното, което тя долови преди да се отпусне в мрачен полусън...

От неспокойния унес я извади нещо лепкаво и топло, заедно с познатата болка в слабините. Помисли си че кошмарът продължава, но все пак провери. В тъмното не виждаше ръката си, но разпозна кръвта. Превисе – болката повтори удара.

Милен се размърда и потърси Силва, която се опитваше да се измъкне от леглото. Попипа мокрото петно, после скочи разтревожен. Тя едва се крепеше, трепереща и премаяляла, в очакване на следващия напън...

...После я носиха някъде, премижа от насочена светлина, разпозна бели престилки, чу някакви непонятни думи – спекулум... екартьор...

...Щеше да бъде първата ѝ рожба...

Час по-късно, местният вестник събуди града с новината на първа страница:

**„ЧЕТИРИМА НАХЛУХА С БУХАЛКИ В КЪЩАТА
НА ДЛЪЖНИК.
СТОПАНИНЪТ ПРОСТРЕЛЯ ЕДИН ОТ
НАПАДАТЕЛИТЕ“**

...Раненият бил изнесен от тримата си приятели, които го качили в „Аудито“-то му и го оставили в дома му в град... Едва около два часа вчера пострадалият бил откаран в болницата от близките му. Простреляният е 23-годишният И.Н.Стефанов. Полицията е задържала и останалите трима нападатели, по случая е образувано следствено дело.

КРАЙ

© Даниела Колева

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1740>]